TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2008 m. rugsėjo 11 d.*

Sujungtose bylose C-75/05 P ir C-80/05 P

dėl atitinkamai 2005 m. vasario 11 ir 16 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateiktų dviejų apeliacinių skundų

Vokietijos Federacinė Respublika, atstovaujama W.-D. Plessing ir C. Schulze-Bahr, padedamų advokato M. Núñez-Müller (C-75/05 P),

Glunz AG,

OSB Deutschland GmbH,

įsteigtos Mepene (Vokietija), atstovaujamos advokato H.-J. Niemeyer, (C-80/05 P), nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

apeliantės,

* Proceso kalba: vokiečių.

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Kronofrance SA, įsteigtai Siuli prie Luaros (Prancūzija), atstovaujamai advokatų R. Nierer ir L. Gordalla,

ieškovei pirmojoje instancijoje,

Europos Bendrijų Komisijai, atstovaujamai V. Kreuschitz, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai A. Tizzano (pranešėjas) ir M. Ilešič,

generalinis advokatas Y. Bot,
posėdžio sekretorius J. Swedenborg, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2007 m. vasario 15 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2008 m. kovo 6 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Apeliaciniais skundais Vokietijos Federacinė Respublika bei *Glunz AG* ir *OSB Deutschland GmbH* (toliau – atitinkamai *Glunz* ir *OSB*) prašo panaikinti 2004 m. gruodžio 1 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Kronofrance prieš Komisiją* (T-27/02, Rink. p. II-4177, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo buvo panaikintas 2001 m. liepos 25 d. Komisijos sprendimas SG (2001) D nepateikti prieštaravimų dėl Vokietijos valdžios institucijų *Glunz* suteiktos valstybės pagalbos (toliau – ginčijamas sprendimas).

Teisinis pagrindas

2 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias EB sutarties (88) straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, p. 1), 1 straipsnyje numatyta:

„Šiame reglamente:

<…>

h) „suinteresuotoji šalis“ – tai kiekviena valstybė narė ir bet kuris asmuo, įmonė arba įmonių asociacija, kurios interesams gali turėti įtakos pagalbos skyrimas, ypač pagalbos gavėjas, konkuruojančios įmonės ir prekybinės asociacijos.“

3 Reglamento 4 straipsnyje „Pirminis pranešimo patikrinimas ir Komisijos sprendimai“ nustatyta:

„<…>

2. Jeigu po pirminio patikrinimo Komisija nustato, kad pranešime nurodyta priemonė nėra pagalba, ji savo išvadą pateikia priimtame sprendime.

3. Jeigu po pirminio patikrinimo Komisijai nekyla jokių abejonių dėl pranešime nurodytos priemonės suderinamumo su bendrąja rinka, tiek kiek minėtoji priemonė priskiriama Sutarties (87) straipsnio 1 dalies taikymo sričiai, Komisija nusprendžia, kad minėtoji priemonė atitinka bendrąją rinką (toliau – sprendimas nepateikti prieštaravimų). Šiame sprendime nurodoma išimtis, kuri buvo taikyta pagal Sutartį.

4. Jeigu po pirminio patikrinimo Komisijai kyla abejonių dėl pranešime nurodytos priemonės suderinamumo su bendrąja rinka, ji nusprendžia pradėti Sutar-

ties (88) straipsnio 2 dalyje numatytą procedūrą (toliau – sprendimas pradėti oficialią tyrimo procedūrą).

<…>“ (Pataisytas vertimas)

4 Faktinių aplinkybių metu galiojusioje Regioninės pagalbos dideliems investiciniams projektams daugiasektorinėje programoje (OL C 107, 1998, p. 7, toliau – 1998 m. daugiasektorinė programa) nustatytos į jos taikymo sritį pagal EB 87 straipsnio 3 dalį patenkančios pagalbos vertinimo taisyklės.

5 Pagal 1998 m. daugiasektorinę programą Komisija kiekvienu konkrečiu atveju nustato didžiausią leistiną pagalbos intensyvumą projektams, apie kuriuos pagal Reglamento Nr. 659/1999 2 straipsnį būtina pranešti.

6 Šios daugiasektorinės programos 3.10 punkte pateikta skaičiavimo formulė, pagal kurią Komisija nustato šį intensyvumą. Pagal šią formulę pirmiausia nustatomas didžiausias leistinas pagalbos didelėms įmonėms atitinkamoje zonoje intensyvumas, vadinamasis „didžiausias regioninis intensyvumas“, (R koeficientas), kuris paskui yra padauginamas iš trijų koeficientų, atitinkamai konkurencijos nagrinėjamame sektoriuje (T koeficientas), kapitalo ir darbo santykio (I koeficientas) bei regioninio nagrinėjamos pagalbos poveikio (M koeficientas). Taigi didžiausias leistinas pagalbos intensyvumas apskaičiuojamas pagal formulę R x T x I x M.

7 Pagal minėtos daugiasektorinės programos 3.2 punktą T koeficientas (konkurencijos koeficientas) reiškia, kad reikia atlikti analizę, kuria siekiama nustatyti, ar projektas, apie kurį buvo pranešta, bus įgyvendinamas sektoriuje ar subsektoriuje, kuriame yra struktūrinis gamybos pajėgumų perteklius.

8 Pagal 1998 m. daugiasektorinės programos 3.3 punktą, siekdama nustatyti šį perteklių, Komisija įvertina skirtumą tarp vidutinio visos gamybos pramonės ir atitinkamo subsektoriaus gamybos pajėgumų panaudojimo lygių Europos Bendrijoje. Nagrinėjamas praėjusių penkerių metų, apie kuriuos galima gauti duomenis, referencinis laikotarpis.

9 Šios daugiasektorinės programos 3.4 punktas išdėstytas taip:

„Jeigu nepakanka duomenų apie gamybos pajėgumų panaudojimą, Komisija atsižvelgia į tai, ar investuojama į rinką, kurioje yra nuosmukis. Todėl ji palygina atitinkamos prekės (prekių) vartojimo raidą (prie pagaminto kiekio pridėdama importuotą ir atimdama eksportuotą kiekį) su visos gamybos pramonės augimo tempu (Europos ekonominėje erdvėje)“.

10 Pagal šios daugiasektorinės programos 3.10.1 punktą 0,25, 0,5, 0,75 arba 1 korekcinis koeficientas yra taikomos T koeficientui (konkurencijos koeficientui) pagal šiuos kriterijus:

„i) Dėl projekto padidėja gamybos pajėgumas sektoriuje, kuriame yra didelis struktūrinis gamybos pajėgumų perteklius ir (arba) absoliutus paklausos nuosmukis: 0,25;

ii) Dėl projekto padidėja gamybos pajėgumas sektoriuje, kuriame yra struktūrinis gamybos pajėgumų perteklius ir (arba) rinkos nuosmukis bei projektas gali sustiprinti didelę rinkos dalį: 0,50;

iii) Dėl projekto padidėja gamybos pajėgumas sektoriuje, kuriame yra struktūrinis gamybos pajėgumų perteklius ir (arba) rinkos nuosmukis: 0,75;

iv) i–iii papunkčiuose išvardytos neigiamos pasekmės nėra tikėtinos: 1,00.“

Ginčo aplinkybės

11 2000 m. rugpjūčio 4 d. laišku Vokietijos Federacinė Respublika pranešė Komisijai apie planus suteikti *Glunz* pagalbą investicijoms pagal 1998 m. daugiasektorinę programą integruoto medienos apdirbimo centro Nettgau Saksonijos-Anhalto žemėje (Vokietija) statybai.

12 2001 m. liepos 25 d. Komisija, taikydama Reglamento Nr. 659/1999 4 straipsnio 3 dalį, nusprendė nepateikti prieštaravimų dėl šios pagalbos suteikimo ir, įvertinusi pagalbą pagal 1998 m. daugiasektorinėje programoje nurodytus kriterijus, nustatė didžiausią leistiną intensyvumą. Šiuo klausimu, atsižvelgdama į tai, kad analizuojant duomenis, susijusius su ekonominio sektoriaus, kuris apima ir medienos plokščių gamybą, pajėgumų panaudojimo lygiu, nebuvo nustatyta jokio struktūrinių gamybos pajėgumų pertekliaus, Komisija T koeficientui (konkurencijos koeficientui) taikė didžiausią korekcinį koeficientą – 1 ir neįvertino tikimybės, kad nagrinėjamu atveju buvo investuojama į rinką, kurioje yra nuosmukis.

Procesas pirmojoje instancijoje ir skundžiamas sprendimas

13 *Kronofrance SA* (toliau – *Kronofrance*) pareiškė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo, Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje gautą 2002 m. vasario 4 d.,

kuriame ji remiasi keturiais pagrindais dėl, pirma, EB 87 straipsnio ir 1998 m. daugiasektorinės programos pažeidimo, antra, EB 88 straipsnio 2 dalies pažeidimo, trečia, piktnaudžiavimo įgaliojimais ir, ketvirta, pareigos motyvuoti pažeidimo.

14 Komisija savo ruožtu pateikė prieštaravimą dėl ieškinio priimtinumo, grindžiamą ieškovės teisės pareikšti ieškinį neturėjimu. Atsakovės nuomone, *Kronofrance* negalėjo būti laikoma su pagalbos gavėja konkuruojančia įmone ir todėl negalėjo reikalauti, kad jai būtų taikomas „suinteresuotosios šalies“ statusas Reglamento Nr. 659/1999 prasme. Todėl ji negalėjo ginčyti ginčijamo sprendimo.

15 Dėl esmės *Kronofrance, inter alia,* teigė, kad leidusi teikti pagalbą remdamasi tik pirminiu patikrinimu, Komisija pažeidė EB 88 straipsnio 2 dalį bei Reglamento Nr. 659/1999 4 straipsnio 4 dalį, pagal kurias tuo atveju, kai „kyla abejonių“ dėl panešime nurodytos priemonės suderinamumo su bendrąja rinka, reikalaujama pradėti oficialią tyrimo procedūrą.

16 Taigi, *Kronofrance* nuomone, jeigu būtų atlikta detali situacijos atitinkamoje rinkoje analizė, tokių abejonių turėtų kilti. Iš tikrųjų vykstant administracinei procedūrai *Kronofrance* Komisijai pateikė duomenis apie medienos plokščių naudojimą, įrodančius, kad nagrinėjama investicija susijusi su rinka, kurioje yra nuosmukis. Tačiau Komisija apsiribojo tik galimo struktūrinio gamybos pajėgumų pertekliaus analize ir manė, jog neturi tikrinti, ar nagrinėjamu atveju buvo investuojama į rinką, kurioje yra nuosmukis.

17 Skundžiamo sprendimo 38–44 punktuose Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad *Glunz* ir *Kronofrance* konkuruoja tarpusavyje, todėl *Kronofrance* įgyja suinteresuotosios šalies, kuri gali būti laikoma tiesiogiai ir konkrečiai susijusia su ginčijamu sprendimu EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme, statusą. Tuo

remdamasis, Pirmosios instancijos teismas atmetė Komisijos pateiktą prieštaravimą dėl priimtinumo.

18 Dėl esmės skundžiamo sprendimo 79–111 punktuose Pirmosios instancijos teismas pripažino, kad, analizuodama konkurenciją atitinkamoje rinkoje remiantis vien tik duomenimis apie struktūrinį gamybos pajėgumų perteklių, kartu nepatikrindama, ar siūloma pagalba skirta rinkai, kurioje yra nuosmukis, Komisija pažeidė EB 87 straipsnį bei 1998 m. daugiasektorinę programą.

19 Pirmosios instancijos teismas padarė šią išvadą visų pirma nusprendęs, kad, viena vertus, kitaip aiškinant būtų paneigta dviejų T koeficiento (konkurencijos koeficiento) vertinimo kriterijų specifika ir, antra vertus, investicijos į rinką, kurioje yra nuosmukis, sukelia didelę konkurencijos iškraipymo riziką, o tai aiškiai prieštarauja neiškraipytos konkurencijos tikslui, kurio siekiama EB 87 straipsniu. Be to, tokia išvada atitinka priimant 1998 m. daugiasektorinę programą Komisijos nusistatytą tikslą, pagal kurį remiantis šios programos 1.2 punktu siekiama apriboti pagalbą dideliems projektams, kad būtų kuo labiau sumažinta neigiama įtaka konkurencijai, išsaugant regiono, kuriam buvo suteikta pagalba, patrauklumą.

20 Todėl Pirmosios instancijos teismas ginčijamą sprendimą panaikino.

Procesas Teisingumo Teisme ir šalių reikalavimai

21 Vokietijos Federacinė Respublika ir *Glunz* bei *OSB* dėl skundžiamo sprendimo pateikė du apeliacinius skundus, atitinkamai įregistruotus 2005 m. vasario 11 d. numeriu C-75/05 P ir 2005 m. vasario 16 d. numeriu C-80/05 P.

22 2005 m. spalio 13 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi šios dvi bylos buvo sujungtos, kad būtų bendrai vykdoma žodinė proceso dalis ir priimtas sprendimas.

23 Vokietijos Federacinė Respublika ir Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą,

— pripažinti *Kronofrance* ieškinį nepriimtinu arba atmesti jį kaip nepagrįstą bei

— priteisti iš *Kronofrance* bylinėjimosi pirmojoje ir apeliacinėje instancijose išlaidas.

24 *Glunz* ir *OSB* Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą,

— atmesti ieškinį arba, nepatenkinus šio reikalavimo, grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui bei

— priteisti iš *Kronofrance* bylinėjimosi išlaidas.

25 *Kronofrance* Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti apeliacinius skundus bei

— priteisti iš apeliančių bylinėjimosi pirmojoje ir apeliacinėje instancijose išlaidas.

Dėl apeliacinių skundų

26 Grįsdama apeliacinį skundą Vokietijos Federacinė Respublika nurodo tris pagrindus, o *Glunz* ir *OSB* – keturis apeliacinio skundo pagrindus, kurie iš dalies sutampa su Vokietijos Federacinės Respublikos apeliacinio skundo pagrindais.

Dėl EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos pažeidimo

Šalių argumentai

27 Palaikomos Komisijos, Vokietijos Federacinė Respublika kaip pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą, o *Glunz* ir *OSB* kaip antrąjį apeliacinio skundo pagrindą nurodo, jog skundžiamas sprendimas pažeidžia EB 230 straipsnio ketvirtąją pastraipą tiek, kiek Pirmosios instancijos teismas pripažino, kad *Kronofrance* yra „tiesiogiai ir konkrečiai susijusi“ su ginčijamu sprendimu, ir todėl nusprendė, kad šios įmonės ieškinys priimtinas. Šis neteisingas vertinimas atsirado dėl per daug išplėstos EB 230 straipsnio

ketvirtosios pastraipos taikymo srities ir klaidingo jos aiškinimo atsižvelgiant į Reglamentą Nr. 659/1999.

28 Iš tikrųjų Pirmosios instancijos teismas klaidingai nusprendė, kad kiekvienas asmuo, kuris Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio h punkto prasme gali būti „suinteresuotas“ oficialia pagalbos tyrimo procedūra, EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme turi būti laikomas tiesiogiai ir konkrečiai susijusiu su atlikus pirminį pagalbos patikrinimą priimtu patvirtinančiu sprendimu ir todėl nebūtina įrodyti, kad šis sprendimas turėjo „esminį“ poveikį ieškovės pirmojoje instancijoje konkurencinei padėčiai.

29 Atvirkščiai, Vokietijos Federacinės Respublikos, *Glunz* ir *OSB* nuomone, „suinteresuotosios šalies“ statusas Reglamento Nr. 659/1999 prasme automatiškai nesuteikia teisės pareikšti ieškinį. Tik konkretus patikrinimas, kuriame remiamasi tarp pagalbos gavėjo ir ieškovo pirmojoje instancijoje esančia konkurencija, atitinka nusistovėjusioje teismo praktikoje, ypač 1963 m. liepos 15 d. Sprendime *Plaumann prieš Komisiją* (25/62, Rink. p. 197) nustatytus reikalavimus. Todėl tam, kad konstatuotų, jog *Kronofrance* turi teisę pareikšti ieškinį, Pirmosios instancijos teismas turėjo patikrinti, ar jos padėtis atitinkamoje rinkoje buvo iš esmės paveikta.

30 Tačiau, priešingai nei nusprendė Pirmosios instancijos teismas, *Glunz* ir *Kronofrance* iš tikrųjų nekonkuruoja atitinkamoje rinkoje ir todėl *Kronofrance* padėtis šioje rinkoje negalėjo būti iš esmės paveikta.

31 Šiuo klausimu *Glunz* ir *OSB* teigia, kad Pirmosios instancijos teismo išvada, jog *Kronofrance* ir *Glunz* prekybos zonos susikerta, yra klaidinga. Iš tikrųjų Pirmosios instancijos teismas netinkamai įvertino su dviejų įmonių rinkomis susijusius duomenis.

32 Be to, Vokietijos Federacinė Respublika pabrėžia, kad Pirmosios instancijos teismas tik konstatavo, jog *Glunz* priklauso grupei, kuri apima ir kitas, su medienos plokštėmis susijusią veiklą Prancūzijoje vykdančias įmones. Tačiau šis kriterijus nėra svarbus, nes jį nustatant atsižvelgta tik į šią grupę, o ne į konkrečią konkurenciją tarp dviejų aptariamų įmonių.

33 Remdamosi tuo, kas išdėstyta, Vokietijos Federacinė Respublika, *Glunz*, *OSB* ir Komisija mano, kad *Kronofrance* ieškinys turėjo būti pripažintas nepriimtinu.

34 Atvirkščiai, *Kronofrance* teigia, kad tuo atveju, kai nėra pradėta oficiali tyrimo procedūra, jeigu su pagalbos gavėju konkuruojantis asmuo savo ieškiniu siekia apsaugoti savo procesines teises, jis tik turi įrodyti esąs „suinteresuotoji šalis“ EB 88 straipsnio 2 dalies prasme. Tokiu atveju nėra būtina įrodyti, kad ieškovo konkurencinė padėtis yra iš esmės paveikta. Pakanka, kad jo interesus galėtų paveikti pagalbos skyrimas. Nagrinėjamu atveju tiesioginių konkurencinių santykių tarp *Glunz* et *Kronofrance* užtenka šiai išvadai padaryti.

Teisingumo Teismo vertinimas

35 Pirmiausia pažymėtina, kad, remiantis EB 230 straipsnio ketvirtąja pastraipa, fizinis ar juridinis asmuo gali pateikti ieškinį dėl kitam asmeniui skirto sprendimo, tik jei šis sprendimas yra tiesiogiai ir konkrečiai su juo susijęs.

36 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką kiti subjektai nei tie, kuriems sprendimas yra skirtas, gali remtis tuo, kad sprendimas konkrečiai su jais susijęs tik tuomet, jei šis

sprendimas juos paveikia dėl jų ypatingų savybių arba faktinių aplinkybių, kurios juos išskiria iš kitų asmenų, ir todėl juos individualizuoja taip pat kaip ir asmenį, kuriam šis sprendimas yra skirtas (be kita ko, žr. minėtą sprendimą *Plaumann prieš Komisiją*, p. 223; 1993 m. gegužės 19 d. Sprendimo *Cook prieš Komisiją*, C-198/91, Rink. p. I-2487, 20 punktą; 1993 m. birželio 15 d. Sprendimo *Matra prieš Komisiją*, C-225/91, Rink. p. I-3203, 14 punktą ir 2005 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *Komisija prieš Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, C-78/03 P, Rink. p. I-10737, 33 punktą).

37 Kadangi šis ieškinys susijęs su Komisijos sprendimu valstybės pagalbos srityje, primintina, kad vykdant EB 88 straipsnyje įtvirtintą valstybės pagalbos kontrolės procedūrą turi būti išskirta, pirma, šio straipsnio 3 dalyje numatyta pirminė pranešimo apie pagalbą patikrinimo stadija, kurios tikslas yra tik leisti Komisijai susidaryti pirmąją nuomonę apie dalinį ar visišką nagrinėjamos pagalbos suderinamumą su bendrąja rinka, ir, antra, tyrimo stadija, numatyta to paties straipsnio 2 dalyje. Tik vykstant šiai procedūrai, skirtai sudaryti Komisijai galimybę gauti išsamią informaciją apie visus bylos duomenis, EB sutartis numato Komisijos pareigą pareikalauti suinteresuotųjų asmenų pateikti savo pastabas (minėto sprendimo *Cook prieš Komisiją* 22 punktas; minėto sprendimo *Matra prieš Komisiją* 16 punktas; 1998 m. balandžio 2 d. Sprendimo *Komisija prieš Sytraval ir Brink's France*, C-367/95 P, Rink. p. I-1719, 38 punktas ir minėto sprendimo *Komisija prieš Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum* 34 punktas).

38 Iš to matyti, kad kai, nepradėdama EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytos oficialios tyrimo procedūros, Komisija sprendimu, priimtu remiantis šio straipsnio 3 dalimi, konstatuoja, kad pagalba yra suderinama su bendrąja rinka, asmenys, kurie turi šias procesines garantijas, gali jomis pasinaudoti tik tuomet, jei jie turi galimybę šį sprendimą užginčyti Bendrijos teisme. Dėl šių priežasčių teismas pripažįsta priimtinu suinteresuotojo asmens EB 88 straipsnio 2 dalies prasme pareikštą ieškinį dėl tokio sprendimo panaikinimo, kai asmuo pareikšdamas ieškinį siekia apginti savo procesines teises, kurias jis grindžia ta nuostata (minėto sprendimo *Komisija prieš Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum* 36 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

39 Teisingumo Teismas turėjo progą patikslinti, kad suinteresuotosios šalys yra asmenys, įmonės arba asociacijos, kurių interesams suteikta pagalba gali daryti įtaką, t. y. visų pirma su šios pagalbos gavėju konkuruojančios įmonės ir profesinės organizacijos (minėtų sprendimų *Komisija prieš Sytraval ir Brink's France* 41 punktas ir *Komisija prieš Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum* 36 punktas).

40 Atvirkščiai, jeigu ieškovas ginčija paties sprendimo, kuriuo vertinama pagalba, pagrįstumą, vien tik tos aplinkybės, kad jis gali būti laikomas suinteresuotuoju asmeniu EB 88 straipsnio 2 dalies prasme, nepakanka, kad ieškinys būtų pripažintas priimtinu. Taigi jis turi įrodyti turįs ypatingą statusą minėto sprendimo *Plaumann prieš Komisiją* prasme. Taip būtų būtent tuo atveju, kai ginčijamo sprendimo dalyku esanti pagalba iš esmės paveiktų ieškovo padėtį rinkoje (šiuo klausimu žr. 1986 m. sausio 28 d. Sprendimo *Cofaz ir kt. prieš Komisiją*, 169/84, Rink. p. 391, 22–25 punktus ir minėto sprendimo *Komisija prieš Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum* 37 punktą).

41 Būtent atsižvelgiant į šiuos ankstesniuose punktuose nurodytoje teismo praktikoje išdėstytus principus reikia nagrinėti apeliančių argumentus, pateiktus siekiant užginčyti Pirmosios instancijos teismo atliktą vertinimą dėl ieškinio pirmojoje instancijoje priimtinumo.

42 Taigi visų pirma reikia pastebėti, kad skundžiamo sprendimo 35 punkte Pirmosios instancijos teismas konstatavo, o minėtos apeliantės to neginčijo, jog *Kronofrance* siekė panaikinti ginčijamą sprendimą remdamasi tuo, kad Komisija suklydo atsisakydama pradėti oficialią tyrimo procedūrą, numatytą EB 88 straipsnio 2 dalyje.

43 Kaip išvados 116–118 punktuose pabrėžė generalinis advokatas, tikrindamas, ar įvykdyta sąlyga, pagal kurią atitinkama įmonė turi būti konkrečiai susijusi EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme, Pirmosios instancijos teismas teisingai nustatinėjo, ar *Kronofrance* gali būti laikoma „suinteresuotąja šalimi"

EB 88 straipsnio 2 dalies ir Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio h punkto prasme, ir šiuo tikslu nagrinėjo *Kronofrance* padėtį atitinkamoje rinkoje bei nusprendė, kad pastaroji ir *Glunz* konkuruoja tarpusavyje.

44 Tokiomis aplinkybėmis, priešingai nei teigia apeliantės, visų pirma atsižvelgdamas į minėtus sprendimus *Cook prieš Komisiją* ir *Matra prieš Komisiją*, Pirmosios instancijos teismas neturėjo reikalauti taip pat įrodyti, kad ginčijamo sprendimo priėmimas iš esmės paveikė *Kronofrance* padėtį atitinkamoje rinkoje.

45 Be to, pateikdamos du argumentus, apeliantės ginčija analizę, kuria remdamasis Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad *Kronofrance* ir *Glunz* konkuruoja tarpusavyje.

46 Viena vertus, jos teigia, kad Pirmosios instancijos teismas padarė tokią išvadą klaidingai įvertinęs tam tikrus duomenis, susijusius su dviejų aptariamų įmonių atitinkamų prekybos zonų, kurios tik labai nežymiai susikerta, t. y. taip, kad *Glunz* bei *Kronofrance* nekonkuruoja tarpusavyje, geografine apimtimi.

47 Tačiau reikia konstatuoti, kad, nors šis argumentas nurodytas pateikiant teisės klaida grindžiamą apeliacinio skundo pagrindą, iš tikrųjų apeliantės siekia paneigti Pirmosios instancijos teismo atliktą faktinių aplinkybių vertinimą.

48 Tačiau, nagrinėjant apeliacinį skundą, toks vertinimas nėra Teisingumo Teismo kontrolės dalykas, išskyrus atvejus, jei buvo iškraipyti Pirmosios instancijos teismui pateikti faktai ir įrodymai (šiuo klausimu, be kita ko, žr. 1994 m. kovo 2 d. Sprendimo *Hilti prieš Komisiją*, C-53/92 P, Rink. p. I-667, 42 punktą ir 2006 m. kovo 23 d. Sprendimą *Mülhens prieš VRDT*, C-206/04 P, Rink. p. I-2717, 28 punktą).

49 Kadangi nagrinėjamu atveju apeliantės neįrodė ir netgi neteigė, kad egzistuoja toks iškraipymas, reikia daryti išvadą, kad šis argumentas turi būti laikomas akivaizdžiai nepriimtinu.

50 Antra vertus, minėtos apeliantės tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas rėmėsi ne būtent tarp *Kronofrance* ir *Glunz* esančios konkurencijos analize, o bendro pobūdžio tyrimu, patvirtinančiu, jog Prancūzijos medienos plokščių rinkoje veikia grupės, kuriai priklauso *Glunz*, įmonės.

51 Tačiau šiuo klausimu pakanka konstatuoti, jog pažymėjęs, kad abi aptariamos įmonės gamina medienos plokštes, o jų prekybos zonos susikerta, skundžiamo sprendimo 43 punkte Pirmosios instancijos teismas pridūrė, kad:

„Iš (ginčijamo sprendimo) taip pat matyti, kad *Glunz* yra *Tableros de Fibras SA*, kuri turi veikiančią medienos apdirbimo gamyklą Prancūzijoje, kurią 1999 m. *Glunz* jai perleido, dukterinė įmonė."

52 Iš šio skundžiamo sprendimo punkto aiškiai matyti, kad Pirmosios instancijos teismas tik papildomai, t. y. jau padaręs išvadą, jog dvi aptariamos įmonės konkuruoja tarpusavyje, rėmėsi su grupe, kuriai priklauso *Glunz*, susijusiu tyrimu. Taigi skundžiamo sprendimo 44 punkte padarytos išvados Pirmosios instancijos teismas jokiu būdu negrindė vien tik šiuo pagrindu.

53 Reikia daryti išvadą, kad šis argumentas turi būti atmestas kaip nereikšmingas.

54 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti Vokietijos Federacinės Respublikos apeliacinio skundo pirmąjį ir *Glunz* bei *OSB* apeliacinio skundo antrąjį pagrindus.

Dėl EB 87 straipsnio 3 dalies ir 1998 m. daugiasektorinės programos pažeidimo

Šalių argumentai

55 Palaikomos Komisijos, Vokietijos Federacinė Respublika kaip antrąjį apeliacinio skundo pagrindą, o *Glunz* ir *OSB* kaip pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas klaidingai taikė EB 87 straipsnio 3 dalį ir 1998 m. daugiasektorinę programą.

56 Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į Komisijos turimą didelę diskreciją taikyti EB 87 straipsnio 3 dalį, kuria remdamasi ji priėmė ir taikė 1998 m. daugiasektorinę programą. Taigi, manydamas, kad aptariamos regioninės pagalbos padariniai konkurencijai turi būti vertinami atsižvelgiant tiek į atitinkamo sektoriaus gamybos pajėgumų panaudojimą, tiek į tai, ar rinkoje yra nuosmukis, jis aiškino svarbius daugiasektorinės programos punktus priešingai jų tekstui, turiniui ir tikslui.

57 Tiksliau, jis nesilaikė atsižvelgimo į šiuos vertinimo kriterijus tvarkos, nustatytos minėtos daugiasektorinės programos 3.2–3.4 punktuose. Iš tikrųjų iš šių nuostatų matyti, kad klausimas, ar atitinkamoje rinkoje yra nuosmukis, tėra papildomas kontrolės kriterijus, į kurį turi būti atsižvelgiama, tik jeigu nepakanka duomenų apie gamybos pajėgumų panaudojimą. Tačiau taip nėra nagrinėjamais atvejais, nes visi duomenys apie gamybos pajėgumų panaudojimą buvo prieinami.

58 *Kronofrance* atsako, kad iš 1998 m. daugiasektorinės programos 3.10 punkto teksto aiškiai matyti, jog, vertindama konkurencijos padėtį pagalbos projekto paveiktoje rinkoje, Komisija visada turi nustatyti, ar dėl projekto padidėja gamybos pajėgumai struktūrinį gamybos pajėgumų perteklių turinčiame sektoriuje ir ar jis skirtas rinkai, kurioje yra nuosmukis. Taigi, kaip skundžiamame sprendime pabrėžė Pirmosios instancijos teismas, pastarasis elementas visada turi būti nagrinėjamas, nes pagalba, suteikta rinkai, kurioje yra nuosmukis, sukelia didelę konkurencijos iškraipymo riziką.

Teisingumo Teismo vertinimas

59 Iš tiesų, kaip teigia apeliantės, taikydama EB 87 straipsnio 3 dalį Komisija turi didelę diskreciją, kurios įgyvendinimas apima sudėtingus ekonominės ir socialinės sistemų vertinimus, kurie turi būti atliekami Bendrijoje (šiuo klausimu, be kita ko, žr. 1987 m. vasario 24 d. Sprendimo *Deufil prieš Komisiją*, 310/85, Rink. p. 901, 18 punktą). Šiuo atžvilgiu šios diskrecijos įgyvendinimui taikoma teisminė kontrolė skirta tik įvertinti, ar laikomasi procedūrinių ir motyvavimo taisyklių, patikrinti nurodytų faktinių aplinkybių tikslumą bei nustatyti, ar yra teisės klaida, akivaizdi faktinių aplinkybių vertinimo klaida bei piktnaudžiavimas įgaliojimais (2002 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Ispanija prieš Komisiją*, C-351/98, Rink. p. I-8031, 74 punktas; 2003 m. vasario 13 d. Sprendimo *Ispanija prieš Komisiją*, C-409/00, Rink. p. I-1487, 93 punktas ir 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Italija prieš Komisiją*, C-91/01, Rink. p. I-4355, 43 punktas).

60 Tačiau svarbu pabrėžti, kad priimdama elgesio taisykles ir pranešdama jas viešai paskelbiant, kad nuo šio momento taikys jas atvejams, kuriems skirtos šios normos, Komisija apriboja savo diskreciją ir negali nukrypti nuo šių taisyklių, nes priešingu atveju jai gali būti paskirta sankcija už bendrųjų teisės principų, pavyzdžiui, vienodo požiūrio ar teisėtų lūkesčių apsaugos, pažeidimą (2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, Rink. p. I-5425, 21 punktas).

61 Specifinėje valstybės pagalbos srityje Teisingumo Teismas jau turėjo progą pabrėžti, kad Komisija privalo laikytis savo pačios nustatytų rekomendacijų ir priimtų pranešimų tiek, kiek jie atitinka Sutarties normas bei kiek valstybės narės su jais sutiko (be kita ko, žr. minėto 2003 m. vasario 13 d. Sprendimo *Ispanija prieš Komisiją* 69 ir 95 punktus ir minėto sprendimo *Italija prieš Komisiją* 45 punktą).

62 Skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas kaip tik tikrino, ar priimdama ginčijamą sprendimą Komisija laikėsi savo 1998 m. daugiasektorinės programos. Iš tikrųjų, kaip matyti visų pirma iš skundžiamo sprendimo 86 punkto, analize, kurią atliko Pirmosios instancijos teismas, buvo siekiama nustatyti, ar, remdamasi minėtos programos tekstu, Komisija galėjo nagrinėjamai pagalbos priemonei taikyti korekcinį koeficientą 1 taikydama T koeficientą (konkurencijos koeficientą) ir neanalizuoti, ar minėta pagalba skirta rinkai, kurioje yra nuosmukis.

63 Tokiomis aplinkybėmis neatrodo, kad taip analizuodamas ginčijamą sprendimą Pirmosios instancijos teismas viršijo jam teismo praktika suteiktos kontrolės galias srityje, kurioje Komisija atlieka sudėtingą ekonominį ir socialinį vertinimus.

64 Iš Pirmosios instancijos teismo pateikto 1998 m. daugiasektorinės programos aiškinimo taip pat negalima daryti išvados, kad nebuvo atsižvelgta į Komisijos diskreciją taikyti EB 87 straipsnio 3 dalį.

65 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Komisija privalo laikytis savo pačios nustatytų rekomendacijų ir priimtų pranešimų valstybės pagalbos srityje tik tiek, kiek jų tekstas atitinka tinkamą Sutarties normų taikymą ir jų negalima aiškinti taip, kad būtų susiaurinta EB 87 ir 88 straipsnių taikymo sritis ar prieštaraujama juose nustatytiems tikslams (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Deufil prieš Komisiją* 22 punktą; minėto 2002 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Ispanija prieš Komisiją* 53 punktą ir minėto sprendimo *Italija prieš Komisiją* 45 punktą bei pagal analogiją 2006 m. birželio

22 d. Sprendimo *Belgija ir Forum 187 prieš Komisiją,* C-182/03 ir C-217/03, Rink. p. I-5479, 72 punktą).

66 Todėl skundžiamo sprendimo 89 punkte Pirmosios instancijos teismas pagrįstai nusprendė, kad 1998 m. daugiasektorinę programą reikia aiškinti remiantis EB 87 straipsniu ir jame nurodytu viešosios pagalbos nesuderinamumo principu tam, kad būtų pasiektas šioje nuostatoje numatytas tikslas, t. y. neiškraipyta konkurencija bendrojoje rinkoje.

67 Poreikį vertinti ginčijamo sprendimo teisėtumą atsižvelgiant į pagal EB 87 ir 88 straipsnius aiškinamą 1998 m. daugiasektorinę programą nagrinėjamu atveju dar labiau pateisina tam tikras šios programos teksto dviprasmiškumas, kurį skundžiamo sprendimo 89 punkte nurodė Pirmosios instancijos teismas. Ypač šis dviprasmiškumas atsiranda dėl minėtos programos 3.10.1 punkto tekste vartojamų jungtukų „ir (arba)“, kai kalbama apie kriterijus, į kuriuos, nustatydama korekcinio koeficiento 1 taikymą T koeficientui (konkurencijos koeficientui), turi atsižvelgti Komisija.

68 Taigi, remdamasis būtent EB 87 ir 88 straipsniuose nustatytais principais ir 1998 m. daugiasektorinės programos 1.2 punkte įtvirtintu tikslu užkirsti kelią, kad dėl pagalbos atsirastų iškraipymo poveikis, Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog minėtos programos 3.10.1 punkto iv papunktis turi būti aiškinamas taip, kad didžiausio korekcinio koeficiento 1 taikymas, lemiantis didžiausią pagalbą, kuri gali būti pripažinta suderinama su bendrąja rinka, suponuoja pirminę išvadą, kad nėra nei struktūrinio gamybos pajėgumų pertekliaus atitinkamame sektoriuje, nei rinkos nuosmukio.

69 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad kitoks aiškinimas, pagal kurį esant bent vienam iš šių dviejų kriterijų būtų įmanoma pateisinti didžiausio korekcinio koeficiento taikymą, galėtų pažeisti pirmesniame šio sprendimo punkte nurodytus principus ir tikslą. Iš tikrųjų, viena vertus, dėl tokio aiškinimo projektams, dėl kurių galėtų padidėti

pajėgumai sektoriuje, kuriam būdinga visiškai maža paklausa, net neatsižvelgdama į šią aplinkybę Komisija galėtų taikyti didžiausią korekcinį koeficientą.

70 Antra vertus, dėl šio aiškinimo korekcinio koeficiento 1 taikymo tikslams situacija sektoriuje, kuriame Komisija konstatavo struktūrinio gamybos pajėgumų pertekliaus nebuvimą, būtų tolygi situacijai, kai ši institucija negalėjo padaryti tokios išvados, nes neturėjo duomenų, nors tikimybė, kad toks gamybos pajėgumų perteklius yra, nebūtų atmesta.

71 Be to, priešingai nei teigia apeliantės, iš skundžiamo sprendimo 97 punkto aiškiai matyti, kad Pirmosios instancijos teismas nenorėjo 1998 m. daugiasektorinės programos aiškinti taip, kad Komisijai būtų nustatyta pareiga kiekvienu atveju vertinti, ar atitinkamoje rinkoje yra nuosmukis. Iš tikrųjų Pirmosios instancijos teismas mano, kad šis vertinimas būtinas, tik jeigu Komisija neturi pakankamai duomenų padaryti išvadą, kad yra struktūrinis gamybos pajėgumų perteklius arba, kaip nagrinėjamu atveju, ji ketina T koeficientui (konkurencijos koeficientui) taikyti didžiausią korekcinį koeficientą 1.

72 Pagaliau reikia pastebėti, jog skundžiamo sprendimo 99 punkte Pirmosios instancijos teismas daro bendro pobūdžio išvadą, kad Komisija negali patvirtinti pagalbos priemonės prieš tai neįvertinusi, ar atitinkamoje rinkoje nėra nuosmukio.

73 Tačiau reikia konstatuoti, kad šios išvados nepateisina ne tik tai, kas išdėstyta, bet ji prieštarauja to paties sprendimo 97 punktui.

74 Tačiau šis prieštaravimas neturi jokios įtakos skundžiamo sprendimo 103 punkte Pirmosios instancijos teismo daromai išvadai, susijusiai su nagrinėjamo atvejo sprendimu, nes šiame punkte Pirmosios instancijos teismas tik pašalina galimybę, kad, ketindama T koeficientui (konkurencijos koeficientui) taikyti korekcinį koeficientą 1, Komisija neįvertintų, ar rinkoje yra nuosmukis.

75 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, taip pat reikia atmesti Vokietijos Federacinės Respublikos apeliacinio skundo antrąjį ir *Glunz* bei *OSB* apeliacinio skundo pirmąjį pagrindus.

Dėl Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 64 straipsnio pažeidimo

Šalių argumentai

76 Trečiąjį apeliacinių skundų pagrindą Vokietijos Federacinė Respublika ir *Glunz* bei *OSB* grindžia Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 64 straipsnio pažeidimu. Kadangi pirmą kartą pagrindą dėl ieškinio nepriimtinumo Komisija nurodė vykstant teismo posėdžiui, Pirmosios instancijos teismas, nuspręsdamas dėl *Kronofrance* teisės pareikšti ieškinį, savo iniciatyva turėjo surinkti tam tikrą informaciją, būtiną nustatyti, ar *Glunz* ir *Kronofrance* konkuruoja tarpusavyje, kaip antai su jų prekybos zonomis ar nuotoliu, skiriančiu jų gamybos vietas, susijusius duomenis. Jeigu Pirmosios instancijos teismas būtų turėjęs šią informaciją, jis būtų nusprendęs, kad *Kronofrance* nėra „konkrečiai susijusi“ EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme.

77 Atvirkščiai, *Kronofrance* mano, kad Pirmosios instancijos teismas nepažeidė Procedūros reglamento 64 straipsnio. Iš tikrųjų tik jis sprendžia, ar jo turimus įrodymus byloje reikia papildyti. Be to, Teisingumo Teismas netikrina šių įrodymų įrodomosios galios, išskyrus iškraipymo atveju ar kai iš bylos medžiagos matyti, kad Pirmosios instancijos teismo išvados iš esmės netikslios. Pagaliau, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 38–41 punktų, Pirmosios instancijos teismas turėjo pakankamai įrodymų sprendimui priimti. Nebuvo jokio pagrindo rinkti kitus duomenis.

Teisingumo Teismo vertinimas

78 Kalbant apie Pirmosios instancijos teismo atliekamą bylos šalių pateiktų prašymų taikyti proceso organizavimo ar tyrimo priemones vertinimą, reikia priminti, kad tik Pirmosios instancijos teismas gali spręsti dėl galimos būtinybės papildyti informaciją, kurią jis turi apie nagrinėjamas bylas (be kita ko, žr. 2001 m. liepos 10 d. Sprendimo *Ismeri Europa prieš Audito rūmus*, C-315/99 P, Rink. p. I-5281, 19 punktą; 2004 m. spalio 7 d. Sprendimo *Mag Instrument prieš VRDT*, C-136/02 P, Rink. p. I-9165, 76 punktą ir 2007 m. liepos 22 d. Sprendimo *Sniace prieš Komisiją*, C-260/05 P, Rink. p. I-10005, 77 punktą). Procesinių dokumentų įrodomoji galia priklauso nuo jo atlikto nepriklausomo faktų vertinimo, kurio Teisingumo Teismas netikrina apeliaciniame procese, išskyrus Pirmosios instancijos teismui pateiktų įrodymų iškraipymo atveju ar kai iš bylos medžiagos matyti, kad šio teismo išvados iš esmės netikslios (minėto sprendimo *Ismeri Europa prieš Audito rūmus* 19 punktas ir 2002 m. lapkričio 7 d. Sprendimo *Glencore ir Compagnie Continentale prieš Komisiją*, C-24/01 P ir C-25/01 P, Rink. p. I-10119, 77 ir 78 punktai).

79 Kadangi nagrinėjamu atveju nėra teigiama, kad yra iškraipymas ar padarytas esminis netikslumas, Pirmosios instancijos teismas galėjo teisingai manyti, jog bylos medžiagoje pateiktų įrodymų ir per žodinę proceso dalį pateiktų paaiškinimų, nurodytų

skundžiamo sprendimo 38–41 punktuose, pakanka, kad jis galėtų priimti sprendimą dėl ieškinio priimtinumo, ir nereikia imtis kitų proceso organizavimo priemonių.

80 Todėl šis apeliacinių skundų pagrindas yra akivaizdžiai nepagrįstas ir jį reikia atmesti.

Dėl EB 230 straipsnio antrosios pastraipos pažeidimo

Šalių argumentai

81 Pagaliau kaip ketvirtąjį apeliacinio skundo pagrindą *Glunz* ir *OSB* nurodo, kad skundžiamas sprendimas prieštarauja EB 230 straipsnio antrajai pastraipai tiek, kiek jame peržengiamos teisinių pagrindų, kuriais grindžiamas ieškinys, nagrinėjimo ribos.

82 Iš tikrųjų Pirmosios instancijos teismas panaikino ginčijamą sprendimą remdamasis Sutarties pažeidimu, nes Komisija neatsižvelgė į aplinkybę, kad aptariamame sektoriuje buvo nuosmukis, nors ieškovė pirmojoje instancijoje šį argumentą pateikė grįsdama ne ieškinio pagrindą dėl Sutarties pažeidimo, o ieškinio pagrindą, susijusį su piktnaudžiavimu įgaliojimais.

83 Taigi, nedarydamas skirtumo tarp akivaizdžiai skirtingų argumentų ir ieškinio pagrindų, Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, juo labiau kad remiantis teismų praktika EB 230 straipsnio antrosios pastraipos prasme Bendrijos teismas negali savo iniciatyva nagrinėti ieškinio pagrindo, susijusio su Sutarties pažeidimu.

84 *Kronofrance* atsako, kad ji ieškinį grindė visais EB 230 straipsnyje minimais pagrindais, savo pareiškimuose nurodydama visus būtinus motyvus. Bet kuriuo atveju ji neprivalėjo nurodyti atskiro teisinio pagrindo atskiram ginčijamo sprendimo trūkumui, kai šis trūkumas matyti iš jos rašytinėse ir žodinėse pastabose pateiktų faktinių ir teisinių aplinkybių.

Teisingumo Teismo vertinimas

85 Šiuo apeliacinio skundo pagrindu *Glunz* ir *OSB* iš esmės siekia, kad būtų konstatuota, jog, išnagrinėjęs ieškovės pirmojoje instancijoje pateiktą argumentą ieškinio pagrindui, susijusiam su piktnaudžiavimu įgaliojimais, pagrįsti, Pirmosios instancijos teismas suklydo priimdamas sprendimą dėl EB 87 straipsnio pažeidimo. Taip Pirmosios instancijos teismas nusprendė dėl argumento, kurio jis negalėjo nagrinėti savo iniciatyva ir kuriuo nesirėmė ieškovė.

86 Visų pirma reikia pastebėti, kad šis apeliacinio skundo pagrindas grindžiamas klaidinga prielaida, pagal kurią Pirmosios instancijos teismas negali spręsti dėl ieškinio pagrindo, susijusio su EB 87 straipsnio pažeidimu.

87 Šiuo klausimu reikia patikslinti, kad Pirmosios instancijos teismas nesprendė dėl minėto ieškinio pagrindo. Iš tikrųjų, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 35 punkto, Pirmosios instancijos teismas apsiribojo antruoju nagrinėjamo ieškinio pagrindu, grindžiamu tuo, kad Komisija suklydo atsisakydama pradėti EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytą oficialią tyrimo procedūrą. Kaip matyti iš minėto sprendimo 48 punkto, pateikdama šį ieškinio pagrindą ieškovė tvirtino, kad, leisdama Vokietijos valdžios institucijų *Glunz* suteiktą pagalbą tik po pirminio patikrinimo, Komisija, be kita ko, pažeidė Reglamento Nr. 659/1999 4 straipsnio 4 dalį, kuria, „kilus abejonių“ dėl

pranešime nurodytos priemonės suderinamumo su bendrąja rinka, ši institucija įpareigojama pradėti oficialią tyrimo procedūrą.

88 Tik norėdamas priimti sprendimą dėl šių abejonių, Pirmosios instancijos teismas nagrinėjo EB 87 straipsnio aiškinimo klausimą ir manė, jog šį klausimą būtina išnagrinėti prieš priimant sprendimą dėl ginčijamo sprendimo teisėtumo remiantis EB 88 straipsnio 2 dalimi.

89 Tokiomis aplinkybėmis faktas, kad ieškovė pirmojoje instancijoje pateikė atskirą ieškinio pagrindą, susijusį su EB 87 straipsnio pažeidimu, ir nesirėmė argumentu dėl netinkamo 1998 m. daugiasektorinės programos taikymo, nėra svarbus.

90 Todėl reikia daryti išvadą, kad paskutinis apeliacinio skundo pagrindas taip pat turi būti atmestas.

91 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti abu apeliacinius skundus.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

92 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi

išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi apeliantės bylą pralaimėjo, jos turi padengti bylinėjimosi išlaidas pagal *Kronofrance* pateiktus reikalavimus.

93 Pagal tą patį minėto reglamento straipsnį Komisija turi padengti savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinius skundus.

2. Vokietijos Federacinė Respublika padengia su byla C-75/05 P susijusias bylinėjimosi išlaidas.

3. *Glunz AG ir OSB Deutschland GmbH* padengia su byla C-80/05 P susijusias bylinėjimosi išlaidas.

4. Europos Bendrijų Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.